

ԱՄԲԱԿՈՒՄԻՆ ՀԱՐՄՆԻՔԸ

(Պ Ո Ն Ս Ո Յ Բ Ա Ր Ք Ե Ր)

Տեսարանն է Կ. Պոլսոյ գեղեցիկ խաւերէն մէկուն մէջ գտնուող գրասենեակ մը: Քիչ շատ աչքի զարնող մաքրութիւն մը եւ կանոնաւորութիւն մը կը տիրէ չորս դիւն: Անկիւններէն մէկը վառարան մը զետեղուած է, վրան սիրուն ջերմաչափով մը: Պատերը զարդարուած են պոլսական գրասենեակներու անհրաժեշտ զարդերը եղող օրացոյցներով, ամէնքն ալ ապահովագրական ընկերութիւններու կողմէ իբր ռեքլամ ցրուած: Գրասենեակին մէջտեղը, թաւ կապերոտին վրայ, թուղթերով ու տոմարներով ծանրաբեռնուած երկար սեղան մը որուն շուրջը տեղ բռնած է նախ՝

Պ. Ամբակում, սովորական երիտասարդ մը, կարճահասակ, գիրուկ, կոշտ դէմքով, զաւառացիի կատարեալ տիպար մը՝ որուն քով իր բնիկ ունակութիւնները մշտնջենի պայքար մը կը մղին այն սովորութեանց հետ՝ զորս ստացած է երկար ատեն մայրաքաղաքին մէջ ապրելով:

Իր քովը կը գտնուին՝

Քանի մը հայ լրագրապետներ, նեղ, լայն, երկար ու կարծ մարդոց խումբ մը, իրար չը բռնող, իրարմէ բոլորովին տարբեր զոյն ունեցող կարկտաններու պէս տեսակ մը անճոռնի զանգուած կազմած հոգ:

Պ. Ամբակում, — կարգ մը կասկածելի շահադիտութիւններով հարուստացած վաճառական մը, — մօտ ատենէն պիտի ամուսնանայ ջոջի մը աղջրկան հետ, եւ ուզած է որ առաջուց ինք անձամբ հասկնայ, քննէ ու սակարկէ թերթերու կողմէ գրուելիքը: Այդ պատճառաւ իր գրասենեակը հաւաքած է մայրաքաղաքին ամէնէն ծանօթ լրագրապետները, որոնք դրամին հոտը առնելնուն՝ հրաւէրը կրկնել չեն տուած:

Գիտելի կէտը սա է որ յիշեալ հայ լրագրապետներ երկար ատենէ ի վեր առաջին անգամն է որ քով քովի եկած են, եւ այդ հանդիսաւոր առթիւ շէնք շնորհք, բարեկիրթ մարդոց պէս կը խօսին առանց կուռլու,

առանց հայհոյութեան, եւ կամ՝ առանց իրարու նկատմամբ «առտուան թերթ մը», «անդրկամուրջեան օրագիր մը», «իւրիկուան լրագիր» մը, եւայլն սովորական ասուծիւնները զործ ածելու: Դրամին հրաշքն է աւսիկա *):

Պ. Ամբակում.—(Խօսակցութիւնը շարունակելով)... Իմ մասիս, շիտակը կը փափագիմ որ երկու առանձին մասի բաժնէք տրուելիք գովեստները. մաս մը հարսնիքէն առաջ տաք, մաս մըն ալ հարսնիքէն ետքը... Ես մեթոդի մարդ մըն եմ, եւ կը սիրեմ որ ամէն բանի մէջ միշտ կարգ մը, կանոն մը գոյութիւն ունենայ... կրցայ հասկցնել:

Ա. լրագրապետ.—Բայց սովորութիւնը կը պահանջէ որ...

Պ. Ամբակում.—(Ընդմիջելով) Սովորութիւնը ինչուս պէտք, ես չեմ մի կարգուողը... ամէն մարդուն իր գործը... գիտեմ որ նոյնիսկ ամէնէն մեծահարուստ, ամէնէն ազնւական ամուսնացեալները միմիայն իրենց պսակուած օրը գովեստ կարդացնել կու տան, բայց ես կ'ուզեմ որ հարսնիքէն առաջ ալ տրուին... վերջապէս կրնամ քիչ մը անոնցմէ բարձր համարիլ ինքզինքս, անանկ չէ... Ես մեծ...

Բոլոր լրագրապետները.—(Միասերտան) Այո, էֆէնտիս, անանկ է...

Պ. Ամբակում.— Եթէ ատանկ է, թողէք որ ուզածիս պէս ընել տամ:

Բոլոր լրագրապետները.—(Միշտ միասերտան) Շատ աղէկ, էֆէնտիս, ինչպէս որ կ'ուզէք:

Պ. Ամբակում.— Ուրեմն առանց ժամանակ կորսնցնելու վերջնական կարգադրութիւն մը ընենք լմնայ, սանկ թոփտան բան մը:

*) Պոյոյ հայ թերթերը ընդհանրապէս այս տեսակ որակումներով իրար կը յիշատակեն, վախճալով որ թերթի մը առունը տալով անոր ղեկավար (?) ըրած կ'ըլլան:

ԱՄԲԱԿՈՒՄԻՆ ՀԱՐՄՆԻՔԸ

(Պ Ո Ղ Ս Ո Յ Բ Ա Ր Ք Ե Ր)

Տեսարանն է Կ. Պոլսոյ գեղեցիկ խաւերէն մէկուն մէջ գտնուող գրասենեակ մը։ Բիշ շատ աչքի զարնող մաքրութիւն մը եւ կանոնաւորութիւն մը կը տիրէ չորս դին։ Անկիւններէն մէկը վառարան մը զետեղուած է, վրան սիրուն ջերմաչափով մը։ Պատերը զարդարուած են պոլսական գորսանեակներու անհրաժեշտ զարդերը եղող օրացոյցներով, ամէնքն ալ ապահովագրական ընկերութիւններու կողմէ իբր ռեքլամ ցրուած։ Գրասենեակին մէջտեղը, թաւ կապերտին վրայ, թուղթերով ու տոմարներով ծանրաքեռնուած երկար սեղան մը որուն շուրջը տեղ բռնած է նախ՝

Պ. Ամբակում, սովորական երիտասարդ մը, կարծահասակ, գիբուկ, կոշտ դէմքով, գաւառացիի կատարեալ տիպար մը՝ որուն բով իր բնիկ ունակութիւնները մշտնջենի պայքար մը կը մղին այն սովորութեանց հետ՝ զորս ստացած է երկար ատեն մայրաքաղաքին մէջ ապրելով։

Իր բովը կը գտնուին՝

Քանի մը հայ լրագրագետներ, նեղ, լայն, երկար ու կարծմարոց խումբ մը, իրար չը բռնող, իրարմէ բոլորովին տարբեր գոյն ունեցող կարկտաններու պէս տեսակ մը անճոռնի զանգուած կազմած հող։

Պ. Ամբակում, — կարգ մը կասկածելի շահադիտութիւններով հարբտացած վաճառական մը, — մօտ ատենէն պիտի ամուսնանայ ջոջի մը աղջկան հետ, եւ ուզած է որ առաջուց ինք անձամբ հասկնայ, քննէ ու սակարկէ թերթերու կողմէ գրուելիքը։ Այդ պատճառաւ իր գրասենեակը հաւաքած է մայրաքաղաքին ամէնէն ծանօթ լրագրագետները, որոնք դրամին հոտը առնելուն՝ հրաւէրը կրկնել չեն տուած։

Գիտելի կէտը սա է որ յիշեալ հայ լրագրագետներ երկար ատենէ ի վեր առաջին անգամն է որ բով բովի եկած են, եւ այդ հանդիսաւոր առթիւ շէնք շնորհք, բարեկիրթ մարդոց պէս կը խօսին առանց կուեւել,

առանց հայհոյութեան, եւ կամ՝ առանց իրարու նկատմամբ «առտուան թերթ մը», «անդրկամուրջեան օրագիր մը», «իւրիկուան լրագիր» մը, եւայլն սովորական ասուծիւնները զործ օծելու: Դրամին հրաշքն է աւսիկա *):

Պ. Ամբակում.— (Խօսակցութեանը շարունակելով)... Իմ մասիս, շիտակը կը փափագիմ որ երկու առանձին մասի բաժնէք տրուելիք գովեստները. մաս մը հարսնիքէն առաջ տաք, մաս մըն ալ հարսնիքէն ետքը... Ես մեթոդի մարդ մըն եմ, և կը սիրեմ որ ամէն բանի մէջ միշտ կարգ մը, կանոն մը գոյութիւն ունենայ... կրցոյ հասկցներ:

Ա. լրագրապետ.— Բայց սովորութիւնը կը պահանջէ որ...

Պ. Ամբակում.— (Ընդմիջելով) Սովորութիւնը ինչուս պէտք, ես չեմ մի կարգուողը... ամէն մարդուն իր գործը... գիտեմ որ նոյնիսկ ամէնէն մեծահարուստ, ամէնէն ազնւական ամուսնացեալները միմիայն իրենց պսակուած օրը գովեստ կարդացնել կու տան, բայց ես կ'ուզեմ որ հարսնիքէն առաջ ալ տրուին... վերջապէս կրնամ քիչ մը անոնցմէ բարձր համարիլ ինքզինքս, անանկ չէ... Ես մեծ...

Բոլոր լրագրապետները.— (Միասերտան) Այո, էֆէնտիս, անանկ է...

Պ. Ամբակում.— Եթէ ատանկ է, թողէք որ ուզածիս պէս ընել տամ:

Բոլոր լրագրապետները.— (Միշտ միասերտան) Շատ աղէկ, էֆէնտիս, ինչպէս որ կ'ուզէք:

Պ. Ամբակում.— Ուրեմն առանց ժամանակ կորսնցնելու վերջնական կարգադրութիւն մը ընենք լմնայ, սանկ թոփտան բան մը:

*) Պոյսոյ հայ թերթերը ընդհանրապէս այս տեսակ որակումներով իրար կը յիշատակեն, վախճալով որ թերթի մը առունը տալով անոր ղեկավար (?) ըրած կ'ըլլան:

Գ. լրագրապետ.— Լաւագոյն չըլլա՞ր գովեստներու իւրաքանչիւր մասը առանձինն սակարկելը:

Պ. Ամբակում.— Ձէ, ատիկա պաղիւրկեանի սովորութիւն է... ատիկա գործիս չի գար... ընդհանուր բան մը որոշենք լմնայ երթայ:

Բ. լրագրապետ.— (Իր պաշտօնակցի՛ն) ճանըմ հոգէ, ինչ կ'ըլլայ որ: (Պ. Ամբակումի դատնաւոր) Բայց ամէնէն առաջ հասկնանք թէ ինչ պիտի ըլլայ գրուելիքը, քանի կռաթ գովեստ պիտի տանք...

Պ. Ամբակում.— Բայց ինչ պիտի ըլլայ որ... սովորական բան մը վերջապէս... ամէնուն ըրածնիդ ինծի ալ պիտի ընէք:

Բ. լրագրապետ.— Օրինակի համար:

Պ. Ամբակում.— Օրինակի համար... վերջապէս ինչ որ կը գրուի... հա, չը մոռնամ ըսելու որ հարսնիքէն առաջ տրուելիք գովեստները մինակ ինծի համար պիտի ըլլան... եթէ ոչ՝ կուտ մը չեմ տար, կը լսէք... պիտի ըսէք թէ ես մեծ մարդ եմ... թէ գոծունեայ եմ, կենցաղազէտ եմ... կը տոկամ ամէն տեսակ աշխատանքի... թէ մեծ մարդ եմ... գործի մէջ պատուաւոր եմ... թէ տունս ամէն տեսակ կարասիներ պակաս չեն... թէ բանթուֆիներս ջուխտ-ջուխտ կ'առնեմ միշտ... թէ գրասենեակիս յատուկ բալթօ կը պահեմ... թէ տարին անպատճառ երկու քոսթիւմ կը վախճեմ... ցոյց պիտի տար դերձակս, կօշկակարս... պիտի ըսէք թէ գործի մէջ ոչ որ կրնայ հաւասարիլ ինծի... թէ մեծ մարդ եմ... իմ ճիւղիս մէջ առաջինը... թէ ամուսնութիւնս օրուան մեծ լուրն է... թէ ծանօթներ ունիմ, բարեկամներ ունիմ, երկու ֆէս ունիմ... թէ մեծ մարդ եմ... մեծ... այսինքն մեծ մարդ...

Ա. լրագրապետ.— (Ընդմիջելով) Ատոնք ինծի ձեզեցէք... ատիկա իմ մասնագիտութիւնս է:

Պ. Ամբակում.— Եւ այսպէս, կ'աշխատիք որ բան մը չը մոռցուի: Կ'ըսէք թէ բնաւ չեմ խաբած յաճա-

խորհներս, թէ հայ-լայֆին ծաղիկն եմ... թէ իմ ապ-
րանքներս...

Դ. լրագրապետ.—Ատ ալ ինծի թող մնայ... դի-
տէք որ բաւական տեղեկութիւն ունիմ մանիֆաթուրա-
յի գործառնութեանց մասին:

Պ. Ամբակում.—Լաւ, միայն թէ չը մոռնաք ըսե-
լու թէ մեծ մարդ...

Դ. լրագրապետ.—(Ընդմիջելով) Բայց ձեր ուսա-
նողական տարիներուն, ձեր պատանութեան նկատ-
մամբ բան մը չը պիտի գրուի, այդ մասը պակաս մը-
նաց:

Պ. Ամբակում.—Ինչո՞ւ չէ:

Դ. լրագրապետ.—Ուրեմն դրենք թէ շատ փայլուն
ուսանողական շրջան մը անցուցած էք միշտ, թէ առա-
ջինը, չէ, առաջնագոյնը հանդիսացած էք ձեր ըն-
կերակիցներուն մէջ... միշտ յաջող ելած էք քննութիւն-
ներէն... Գերազանցած էք ձեր ուսուցիչները... անտես
աղբարը, վարժարանին դռնապանը... մրցանակներ կոր-
զած, գիտութեան ջաշ, լուսաւորութեան ախոյեան հան-
գիսացած... օտարազգիներն իսկ ափ ի բերան թողած
ձեր անստգիւտ կարողութիւններով:

Պ. Ամբակում.—Ատոնք ամէնը աղէկ... բայց...
բայց... դպրոցականի շրջանս այդչափ փայլուն չէ ան-
ցած... դասատուս ողջ է տակաւին, և այդ անիծած
մարդը միշտ վրայէս չէ պակսեցուցած իր ազդեցութիւ-
նը... կը վախճամ որ գործը չ'աւրենք այդպէսով:

Պահ մը լուծիւն՝ որու միջոցին Պ. Ամբակում եւ լրագրապետներ միջոց
մը կը խորհին այդ ուսանողական տարիները փայլուն ցոյց տալու համար:
Տասը վայրեկան մը կ'անցնի այդպէս: Յանկարծ, Գ. լրագրապետը կը
պոռայ.

Դ. լրագրապետ.—Գտնայ, գտնայ... կ'ըսենք որ թէև
Պ. Ամբակում իր դպրոցականի շրջանին մէջ զգալի յատ-
կութիւններ ցոյց չէ տուած, բայց դաստիարակը յափըչ-

տակուած էր անոր մոխրի տակ քնացող ձիւքերէն և գուշակուած թէ օր մը մեծ մարդ մը պիտի ըլլայ...

Պ. Ամբակում.—Այո, մեծ մարդ մը:

Գ. լրագրապետ.—(Շարունակելով) Կ'ըսենք տակաւին թէ այդ ձիւքերը ապագայ ճարպկութեան, ապագայ յաջողութեան ու մեծութեան յայտարար նշաններ երեցած են իր դաստիարակին... լաւ չ'ըլլա՞ր:

Պ. Ամբակում.—Արեւելի, ըսելիք չ'ունիմ:

Գ. լրագրապետ.—Ու բնականաբար կը հետեցնենք թէ դաստիարակին այդ երեւման յոյսերը լիովին պատկուած են այսօր...

Դ. լրագրապետ.—Ասոնք հարանիքէն առջիններն են, ետքը ինչ պիտի գրուի... ան ալ հասկնանք:

Պ. Ամբակում.—Կեցէք, տակաւին չը վերջացաւ... այդպէս չոր-չոր տրուած գովեստները կրնան աչքի խորթ երեւոյ... կոթ մը յարմարցնելու է...

Ա. լրագրապետ.—Ատիկա դիւրին է... կ'ըսենք թէ բոլոր այս մանրամասնութեանց վրայ ծանրանալնուս նպատակը ուրիշ բան չէ՝ եթէ ոչ պ. Ամբակումի կեանքը իբր օրինակելի տիպար մը ներկայացնել նոր սերունդին... կը լինայ կ'երթայ...

Բ. լրագրապետ.—Ես ալ բարոյական մը կը հանեմ...

Պ. Ամբակում.—Ի՞նչ բարոյական կ'ելլէ ասկէ...

Բ. լրագրապետ.—Ճանըմ ինչ պիտի ըլլայ... Գըժուա՞ր բան է... հիմայ ամէն բանէ բարոյական կը հանուի... Պառկելէն բարոյական, ելլելէն բարոյական, սոխէն բարոյական, ապուխտէն բարոյական... աւանակէն բարոյական... նոյնիսկ անբարոյականութենէն բարոյական կ'ելլէ... կը բաւէ որ մարդ գլխի բռնելու եղանակը գիտնայ ու մանաւանդ վճարուի:

Պ. Ամբակում.—Քանի որ ատանկ է, ըսելիք չ'ունիմ:

Դ. լրագրապետ.—Ուրեմն կրնանք հարանիքէն ետքը տրուելիք գովեստներուն անցնիլ:

Պ. Ամբակում.—Օհ, ատիկա մեծ բան մը չը պիտի

ըլլայ... ինչ որ կ'ուզէք գրեցէք, պայմանաւ որ երկար գրէք... քիչ մը զիս կը գովէք նորէն. պզտիկ բան մը՝ սանկ մէկ կամ երկու սխալով... Կ'ըսէք թէ մեծ մարդ եմ... քիչ մըն ալ կ'ինս... և աներ-պապաս ալ, հէ... ներկաներէն ոչ մէկը կը մոռնար...

Ա. լրագրապետ.— Ես սպասաւորներուն անունն ալ կը գրեմ, առանց փողոցը կեցողները մոռնալու:

Պ. Ամբակում.— Խուռն բաղմութիւն կար կ'ըսէք, բաղմութիւն չնորհաւորական հեռագիրներ ու նամակներ հասած ըլլալը կը ծանուցանէք... փեսան ու հարսը աղուոր հագուած էին կը գրէք, միշտ զիս առաջ դընելով... վերջապէս ամբողջ քլիշէն:

Բոլոր լրագրապետները.— (Միասնաբար) Շատ աղէկ, էֆէնտիս, շատ աղէկ... մեր գործը ինչ է արդէն...

Պ. Ամբակում.— Հիմայ գանք սակարկութեան... ինչ պիտի տամ... սանկ կտրուկ խօսք մը:

Նորէն լուծիւն: Պատարժան լրագրապետները յատկանշական նայուածքներ կը փոխանակեն իրարու հետ, եւ մատի ու շրթունքի շարժումներով կը համաձայնին իրենք իրենց: Խօսքին թելը ձեռք կ'առնէ Բ. լրագրապետը:

Բ. լրագրապետ.— Քսան լիրա պիտի տաք ամէն մէկերնուս...

Պ. Ամբակում.— (Տեղեկ վեր ցատկերով) Ի՞նչ...

Բ. լրագրապետ.— Քսան լիրա ամէն մէկերնուս:

Պ. Ամբակում.— Ըլլալիք բան չէ, սանկ երկուքին հետ նասը՞լ էք...

Բ. լրագրապետ.— Իմ թարիֆայիս չի յարմարիր. ուրիշներուն նայեցէք:

Ա. լրագրապետ.— Ես ալ կը ձայնակցիմ արդոյ պաշտօնակցիս:

Դ. լրագրապետ.— Ես ալ համամիտ եմ յոյժ սիրեցեալ պաշտօնակիցներուս:

Գ. լրագրապետ.— Համակրելի պաշտօնակիցներս սըրտէս խօսեցան:

Պ. Ամբակում.— Բայց խնդրեմ... իրականութիւնը մի մոռնաք... ձեր ամէնէն աժան, գրեթէ ամէնէն հասարակ ապրանքն է դնել ուղածս...

Բ. լրագրապետ.— Ինչպէս մեր պատարժան բարեկ... մեր պատարժան պաշտօնակիցները դիտել տուին, թարիֆան չի վերցներ... կը ցաւիմ, բայց ինչ կ'ուզէք որ ընենք... թարիֆան... թարիֆան...

Պ. Ամբակում.— (Մտածկոտ) Պիտի գրէք որ ես մեծ մարդ եմ... անանկ չէ...

Բ. լրագրապետ.— Այո՛, և տակաւին ի՜նչ որ ուզէք:

Պ. Ամբակում.— Լաւ ուրեմն, չորս ոսկիի կը բարձրացնեմ, գործերնուդ կ'ու դա՛յ:

Բ. լրագրապետ.— (Միշտ անդրդոռելի) Անկարելի է... քսան լիրայէն կուտ մը պակաս չ'ըլլար... մինակ իմ մասիս, 10 բունթով իւրաքանչիւրը 120 տողնոց երկու սիւնակ բան պիտի գրեմ... ամէն մէկ տողին մէջ երեսուն տառ, խորագիր... ու բոլոր ասոնք ինկիւրիի մեղրէն ալ անուշ լեղուով մը... կը տեսնէք որ սերմայէն հաղիւ կ'ելլէ...

Սակարկութիւնը այդպէս կը շարունակուի ամբողջ քառորդ ժամ մը, եւ վերջիվերջոյ երկուստեք համաձայնութիւն կը գոյանայ հինգ ոսկիի վրայ: Միայն Բ. լրագրապետը դժգոհ է, իսկ Պ. Ամբակում գերազանցապէս ուրախ:

Պ. Ամբակում.— (Չնոտումները շփելով) Լմեցա՛ւ, անանկ չէ:

Բ. լրագրապետ.— Հ'ըմ, հ'ըմ...

Պ. Ամբակում.— Եղբայր ալ «հ'ըմ»-ին տեղ ֆնա՞ց... իշտէ հինգ ոսկի ըսիք, հինգ ոսկի տուի...

Բ. լրագրապետ.— Լիրա ըսէ սըւոր...

Պ. Ամբակում.— Թող լիրայ ըլլայ...

Բ. լրադրապետ.—Օսմանցի դրամ ըսել կ'ուզեմ, կը հասկնամք... քրիմիցը գործիս չի գար:

Պ. Ամբակում.—Ա՛լ ինչպէս որ յարմարի... ատիկա իմ ձեռքս չէ... կրնայ ըլլալ որ օսմանցի դրամ չ'ուենամ:

Բ. լրագրապետ.—Ես քրիմից չեմ առներ...

Միւս լրագրապետները.—Մենք ալ քրիմից չենք ընդունիր...

Բ. լրագրապետ.—Թարիֆաս ասակ է... ես ալ ձեզի չափ իմ շահս գիտեմ *):

Պ. Ամբակում.—Լաւ, թող ատանկ ըլլայ:

Կարգ մը անկարեւոր խնդիրներու շուրջը դարձող խօսակցութենէ մը վերջ, չորս լրագրապետները դուրս կ'ելլեն դրասենեակէն: Սանդուխին վրայ, հազիւ քանի մը ոտք կտրած, խօսակցութիւնը նորէն ծայր կ'առնէ: Շահու խնդիրը մէջտեղէն վերցած ըլլալով, պատուաժան լրագրապետները ալ որեւէ անպատեհութիւն չեն տեսներ իրենց սովորական բարբերուն վերադառնալու:

Բ. լրագրապետ.—(Դ. լրագրապետին) Ինչո՞ւ ատանկ շուտ համաձայնեցար... աւանակութիւնը ձեռքէ չը պիտի ձգես բնաւ... Ի՞նչ կ'ըլլար քիչ մը աւելի պնդելով:

Դ. լրագրապետ.—Աւանակը դուն ես... սա անդերկամուրջեան ուղեղին նայեցէք... գէշ ըրի չը պընդելով:

Դ. լրագրապետ.—Եթէ իրիկուան պաշտօնակիցս չ'ըլլար...

*) Պոյսոյ հայ լրագրապետները ընդհանրապէս օսմանեան դրամներ կ'ընդունին իրենց յաճախորդներէն, զանոնք քրիմիէի կամ անգլիական ոսկիի վերածելէ վերջ միայն կը վճարեն պաշտօնեաներուն: Այդպէսով, ամէն չարթու, մօտաւորապէս 80—100 դահեկանի շահ մը կ'ապահովուի իրենց: Տակաւին կան՝ որ պակաս ոսկիներ և կամ աւրուած դրամներ կը գնեն լուսապարտներէն, աժան-աժան, և անոնցմով կը վճարեն իրենց պաշտօնեաներուն չարաթականը:

Ա. լրագրապետ.—Էշը էշուն էշ ըսեր է, ի՞նչ կ'ըլլայ որ... բարային նայինք...

Եւ այդպէս, ամէնքը մէկ դուրս ելլելով, անմիջապէս կը բաժնուին իրարմէ, վախնալով որ մէկը զիրենք միասին, քով քովի կը տեսնէ։

Բ. լրագրապետը միայն կը կենայ խոսնին դրան առջեւ, եւ միւսներուն հետանալէն վերջ կրկին վեր կ'ելլէ սանդուխներէն, քիթին տակէն մըրմուռով։

Բ. լրագրապետ.—Երթամ նայիմ... Թերեւ զինքը ազգային բարերար, ազգային երախտաւոր անուանելու միջոց մը գտնելով բացէն բան մը կարենամ փրցնել... և յետոյ սա օսմանցի դրամին խնդիրը կարգադրեմ... չ'ելլէ ետքէն ոսկի տայ...

ՎԱԳԱՐՇԱԿ ՍԻՄՕՆԵԱՆ